

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5547/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชุมพร โจทก์ นาย ว. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 2, ป.อ. มาตรา 3, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 107, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, ป.ยาเสพติด มาตรา 164, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลาง 1 ซอง น้ำหนักสุทธิ 0.02 กรัม ไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด ความผิดดังกล่าวไม่ใช่เป็นความผิดร้ายแรง ไม่สามารถนำไปสู่การยึดอายัด และริบทรัพย์สืบตาม พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 ได้ อีกทั้งหากกรณีจำเลยเป็นข้าราชการหรือเจ้าพนักงานของรัฐ ก็ไม่อาจลงโทษหนักเป็นสามเท่าตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือมาตรา 100 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ได้ จึงเห็นได้ชัดว่าความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายเดิมอยู่ในกลุ่มเดียวกับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 107, 164 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด แม้กฎหมายใหม่บัญญัติให้ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดร้ายแรงทำนองเดียวกับฐานผลิต นำเข้า ส่งออก และจำหน่ายตามมาตรา 90 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 145 ก็ตาม แต่ไม่มีผลย้อนหลังทำให้ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายเดิมกลายเป็นความผิดร้ายแรงตามกฎหมายใหม่ไปได้ ตามนัย ป.อ. มาตรา 2 วรรคหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมทแอมเฟตามีนของกลางมีเพียง 1 ซอง น้ำหนักสุทธิ 0.02 กรัม ต้องด้วยข้อนิษฐานว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อเสพ ตามกฎกระทรวง กำหนดปริมาณยาเสพติดให้โทษและวัตถุออกฤทธิ์ ที่ให้สันนิษฐานว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อเสพ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2567 ข้อ 2 (จ) การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 107 วรรคสอง ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 164 ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เบากว่าบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67 ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และเบากว่าโทษตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านห้าแสนบาท ดังนั้น จึงต้องลงโทษจำเลยตาม ป. ยาเสพติดมาตรา 107 วรรคสอง, 164 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดและเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตาม ป.อ. มาตรา 3

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 26/3,

67, 76, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91 นับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 331/2564 ของศาลชั้นต้น รัชของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 26/3 วรรคหนึ่ง, 67, 76 วรรคหนึ่ง ขณะกระทำความผิดจำเลยอายุสิบเก้าปีเศษ แต่ไม่เกินยี่สิบปี เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง จำคุก 8 เดือน ฐานมีกัญชาไว้ในครอบครอง จำคุก 2 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง จำคุก 4 เดือน ฐานมีกัญชาไว้ในครอบครอง จำคุก 1 เดือน รวมจำคุก 5 เดือน นับโทษต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 331/2564 ของศาลชั้นต้น รัชของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 ขณะกระทำความผิดจำเลยอายุตั้งแต่สิบแปดปีแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 จำคุก 1 เดือน 10 วัน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 20 วัน ให้ยกฟ้องข้อหาที่มีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คืบกัญชาที่เหลือจากการตรวจพิสูจน์และถูกพาสติก 1 ใบ ที่จำเลยใช้บรรจุกัญชาให้แก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดียาเสพติดวินิจฉัยว่า สำหรับความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 1 ชอง น้ำหนักสุทธิ 0.02 กรัมไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด และถือว่าความผิดดังกล่าวไม่ใช่เป็นความผิดร้ายแรง ไม่สามารถนำไปสู่การยึดอายัด และริบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 ได้ อีกทั้งหากกรณีจำเลยเป็นข้าราชการหรือเจ้าพนักงานของรัฐฯ ก็ไม่อาจลงโทษหนักเป็นสามเท่าตาม มาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว หรือมาตรา 100 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ได้ จึงเห็นได้ชัดว่า ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายเดิม อยู่ในกลุ่มเดียวกับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพ ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 107, 164 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด แม้กฎหมายใหม่บัญญัติให้ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นความผิดร้ายแรงทำนองเดียวกับฐานผลิต นำเข้า ส่งออก และจำหน่าย ตามมาตรา 90 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 145 ก็ตาม แต่ไม่มีผลย้อนหลังทำให้ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายเดิม กลายเป็นความผิดร้ายแรงตามกฎหมายใหม่ไปได้ ตามนัยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมทแอมเฟตามีนของกลางคดีนี้มีจำนวนเล็กน้อยเพียง 1 ชองหรือหน่วยการใช้ น้ำหนักสุทธิ 0.02 กรัม ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อเสพ ตาม

กฎกระทรวง กำหนดปริมาณยาเสพติดให้โทษและวัตถุออกฤทธิ์ ที่ให้สันนิษฐานว่า มีไว้ในครอบครองเพื่อเสพ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2567 ข้อ 2 (จ) การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 107 วรรคสอง ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 164 ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เบากว่า บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67 ซึ่งมีระวางโทษจำคุก ตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และเบากว่า กำหนดโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 15 ปี และปรับไม่เกิน 1,500,000 บาท ดังนั้น จึงต้องลงโทษจำเลยตามมาตรา 107 วรรคสอง, 164 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดและเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยตาม ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคหนึ่ง และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 มานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมาย ที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความไม่ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ ถูกต้องเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3 มีปัญหา ต้องวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของจำเลยว่ามีเหตุสมควรรอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีจำนวนเพียงเล็กน้อย ซึ่งหมดไปในการ ตรวจพิสูจน์ ขณะกระทำความผิดจำเลยอายุ 19 ปี ยังหย่อนในเรื่องความรู้สึกผิดชอบ จนศาลล่าง ทั้งสองลดมาตราส่วนโทษให้เพราะเหตุอ่อนอายุ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ประกอบ กับความผิดฐานนี้ ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 165 ถึงมาตรา 167 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจ พิจารณาพิพากษาคดีโดยคำนึงถึงการสงเคราะห์ให้จำเลยเลิกเสพยาเสพติดโดยการบำบัดรักษา ยิ่งกว่าการลงโทษ ถ้าไม่ปรากฏว่าจำเลยเป็นผู้ต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดอื่น ซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก หรืออยู่ในระหว่างรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล ให้ศาลที่ พิจารณาพิพากษาคดีดังกล่าวนำเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 มาใช้แทนการลงโทษได้ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 331/2564 ของ ศาลชั้นต้น ในภายหลังศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้รอลงโทษจำคุกแก่จำเลย เป็นคดีหมายเลข แดงที่ 2641/2565 ตามสำเนาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่แนบมาท้ายฎีกา โดยโจทก์รับสำเนาฎีกา แล้ว ไม่ได้แก้ฎีกาโต้เถียงเป็นอย่างอื่น จึงถือว่าจำเลยไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน ประกอบกับโทษ จำคุกคดีนี้เป็นโทษจำคุกกระยะสั้น การให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดีน่าจะเป็นประโยชน์แก่ จำเลยและสังคมโดยรวมมากกว่าการลงโทษจำคุกไปเสียทีเดียว ตามรูปคดีจึงมีเหตุสมควรรอลง โทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ไม่รอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้อง ด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น แต่เพื่อให้จำเลยหลบจำและไม่หวนกลับไปกระทำความผิดอีก จึงลง โทษปรับอีกสถานหนึ่ง และกำหนดเงื่อนไขในการคุ้มครองความปลอดภัยของจำเลยไว้ด้วย พิจารณาแก้ เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 107 วรรคสอง, 164 ลด มาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 จำคุก 1 เดือน 10 วัน และปรับ 4,000 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 20 วัน และปรับ 2,000 บาท โทษจำคุกให้รอลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษา ศาลฎีกาให้จำเลยฟัง และคุ้มครองความปลอดภัยของจำเลยไว้ 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อ

พนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร ห้าม
จำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกประเภท กับให้จำเลยกระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือ
สาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 29, 30 คำขออนับโทษต่อให้ยก นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

พิชัย เพ็งผ่อง · ณรงค์ กลั่นวารินทร์ · เพิ่มศักดิ์ สายสีทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5547/2567>